

Neljäs sunnuntai helluntaista

Tuhlaajapoika ja hänen veljensä

Herran Jeesuksen vertaus tuhlaajapojasta ja hänen veljestään on esimerkki Jumalan käsittämättömästä armosta. Kun poika on vielä kaukana, isä armahtaa häntä ja vastaan kiirehtien sulkee hänet syliinsä. Samalla hän sovittelevin sanoin kutsuu toista poikaansa iloitsemaan kadonneen löytymisestä. Tämä poika on uskollisesti palvellut isäänsä, mutta nyt hän käpertyy itseensä ja moitiskelee katkeroituneena veljeään hulltiksi ja isäänsä saituriksi. Vertauksen kuulija ei voi olla kysymättä: keitä ovat oikeastaan isä, tuhlaajapoika ja hänen veljensä? Näitä kysymyksiä miettimään kutsuu tämä sunnuntai.

Vieraalla maalla tuhlaajapoika menee itseensä ja tunustaa sydämessään: ”Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan.” Herran Jeesuksen aikalaiset kuulivat näissä sanoissa viittauksen kuningas Salomon temppelin vihkimisjuhlassa pitämään rukoukseen. Salomo rukoilee vieraalle maalle vankeuteen joutuvien puolesta. Hän pyytää Herraa, Israelin Jumalaa, kuulemaan katuvan kansan rukouksen ja antamaan sille synnit anteeksi, jos se vilpittömästi tunnustaa: ”Olemme tehneet väärin, olemme tehneet syntiä, olemme rikkoneet sinua vastaan” (1. Kun. 8:47).

Veljet myyvät Joosefin orjaksi Egyptiin. Siellä hänen kykynsä selittää unia auttaa hänet faraon suosioon. Farao panee sinettisormuksen Joosefin sormeen, pukee hänet hienoimpaan pellavaan ja asettaa hänet koko Egyptin käskynhaltijaksi. Nälänhätä ajaa veljet myöhemmin viljan oston Egyptiin. Siellä he joutuvat kasvatusten maan elintarvikeministerin, Joosefin kanssa. He eivät tunne veljeään, mutta Joosef tuntee heidät. Vasta toisen matkan aikana Joosef ilmaisee itsensä heille. He joutuvat käymään läpi tiukat kuulustelut ja nöyrytyen ottamaan vastuun Joosefille tekemästään rikoksesta. Joosef lankeaa liikuttuneena veljensä Benjaminin kaulaan ja puhkeaa itkuun. Hän suutelee ja syleilee kaikkia veljiään ja lahjoittaa heille uudet juhlapuvut sekä puhelee pitkään heidän kanssaan (1. Moos. 45).

Vertauksen nuorempi poika tuskastuu kotipiirin ahtauteen. Hän saa osuutensa perinnöstä ja tuhlaa sen ulkoilla makeaan elämään. Nälkiintyneenä, resuisena ja häpeän puna kasvoillaan poika palaa takaisin kotiin. Hän on tehnyt tiliä itsensä kanssa ja on nyt valmis ryhtymään isänsä rengiksi. Häntä odottaa kuitenkin yllätys: isä sulkee poikansa syliinsä, suutelee häntä ja käskee pukea hänet parhaisiin vaatteisiin, panna kengät hänen jalkaansa ja sormuksen hänen sormeensa.

Kuka on tämä Isä, kuka on tuhlaajapoika ja kuka on hänen veljensä? Herra Jeesus puhuu usein itsestään kuin ulkopuolisesta. Onko Isä Vapahtaja itse? Vai onko Israelin Jumala tullut uudelleen armahtamaan kansaan-

sa publikaanit ja syntiset mukaan lukien? Vertauksen Isä on sekä Herra Jeesus Kristus itse että Israelin Jumala, joka ottaa nyt kantaakseen hänestä luopuneen kansan synnit, sikopaimenen rääsyt. Anteeksiantaja ottaa vastuun kuormasta, josta saaja vapautuu.

Päivittäinen raamatunluku:

Ps. 32:1-8

Su: Jes. 57:15-19(-21), 1. Piet. 5:5-11, Luuk. 15:1-10

Ma: Room. 4:1-5(-8)

Ti: Luuk. 15:11-32

Ke: Hoos. 12:6-7

To: Matt. 9:9-13

Pe: Ef. 2:1-10 / Jer. 6:16-21

La: Hes. 18:29-32

Virsirukous:

Enkö Herraa Jumalaani riemuvirsin kiittäisi!
Enkö suurta auttajaani ylistäisi hartaasti!
Pohjatonta laupeutta lapsilleen hän osoittaa,
Isän sydän armahtaa täynnä pelkkää rakkautta.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.

Niin kuin isä ei voi kieltää rakkautta lapseltaan,
joka vastoin isän mieltä harhaan kulkee toisinaan,
niin myös Herra hoitaa lastaan rakkauden vitsalla
eikä koston miekalla, armoon sulkee ainoastaan.
Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.

Virsi 270: 1, 9